

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΘΗΝΑΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΑΘΗΝΑΙ 11 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1895

1

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ

(Ολυμπιακοὶ Ἀγῶνες : Πρόεδρος τῆς ἐν Παρισίοις Ἐπιτροπῆς).

ΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΓΑΤΟΣ ΑΠΟ ΜΗΧΑΝΗΣ

Η προδοσα στήλη των «Ολυμπίων» εινε αφιερωμένη εις την πολιτικήν.

Η πολιτική εις τον τόπον μας κυριαρχεί; ορα, τυρβάζεται, συντράσσεται, βοά, μίνεται ένίστε, πληροί τά πάντα και κινεί τά πάντα. Ύψηλά ή χαμηλά, εις τό φανερόν ή έν παραδύστω, παντού όπου έρευνήσητε θά την συναντήσητε. Έάν ποτε ή γημεία άποκτήση μέσα τελειότερα προς άνάλυσιν των συστατικών των σωμάτων, θά εύρεθί ότι ο άήρ της Ελλάδος περιέχει πλείονα μόρια πολιτικής παρά οξυγόνου ή άζώτου.

Πλεονέκτις και αυθαίρετος ή πολιτική δέν ορα μόνον έντός της οικείας αύτης παλαιστρας. Αί ανώμαλοι συνθήκαι του βίου ήμών του έθνικου επιτρέπουν αυτή να επεμβαίνη και εις ένα εδάφη, ή κοινωνία δέ πρώτιστα έν ταίς ποικίλαις αύτης σχέσεσι και ο κύκλος της πνευματικής ζωής και τά γραμματα και ή τέχνη αυτή φερουσι πολλάκις κατάφορα τάίχνη της επιδρομής της. Και τά μόν μέρη τουδε εκδιόόμενα παρ' ήμιν περιοδικά δημοσιεύματα ετήρουν κατά σύστημα άσστηράν και ορθόδοξον άποχην από της πολιτικής και του θορύβου της· αλλά και διά τουτο έμμεν παγερά και άπεξενωμένα των περι αυτά συμβαινόντων, ώσει μέλη νεκρόζωα σφραγιώντος κατά τ' άλλα όργανισμού. Τά «Ολύμπια» έμωσ άτινα καινοτομοσιν επί τό πρακτικώτερον έν πολλοίς, προτιθέμενα να παρακολουθώσιν έν πάσι την έβδομαδιαίαν ορασιν, φρονουσιν ότι άτελώς θά εξεπλήρουν τον τοιουτον αύτων προορισμόν εάν απέκλειον εκ του ποικίλου αύτων πανοράματος την πολιτικήν.

Άλλως τε ή καινοτομία ούδ' άστοχει ούδδ παρέλκει. Ύπάρχουσι πολλοί παρ' ήμιν και πλείονες έτι έν τη άλλοδαπή οτινες είτε εξ ιδιοσυγκρασίας είτε εκ των άσχυριών αύτων άδυνατοίσι να παρακολουθώσι την καθημερινήν άρθρογραφίαν του ήμερησίου τύπου και την άδύλεσχον αύτου πολιτικήν πολυπραγμοσύνην. Διά ή σύντομος επισκόπησις των πολιτικών συμβάντων της έβδομάδος έν τη παρούση στήλη των «Ολυμπίων» και ή εξέτασις των σπουδαιοτέρων ζητημάτων έν ειδικώ και εκτενεστερώ άρθρω, όταν ή χρεία τό κάλση, γινωμένη από περιωπή; έν πάση έλευθερία και άμεροληψία συνειδήσεως, θά συντελή πάντως εις την ορθοτέραν εκτίμησιν των πραγμάτων και εις την τελειότεραν μόρφωσιν της κοινής γνώμης.

Ματρημείαις είναι ή φορτίς που ήρθα σέ λόγους μέ την μητέρα μου. Ο,τι έλειπε από αυστηρότητα της ίπερίσεως από άγάπην· ο,τι έλειπε από πιεθαρχία μου ίπερίσεως από σεβασμό.

Μιά Καθαρά Δευτέρα έμωσ κοντεύομαι να μαλλώσωμ: στα γεά.

Τό σκαρκοσιανό τραπέζι ήτο στρωμένο· και τί δέν έβλεπες επάνω! Βρεχτοκούκια, σαλτατικά διάφορα, τουρισά, χταπόδι ζυδάτο, καλόγνωμαι, άχνούς, στρείδι και μήδια, χαβιάρι, γαλβιά δύο λογίων και την άπαρκήτητα λαγάνα, λειψή και έλλειψεδιό.

Καθήσαμε άντίκρου-άντίκρου οι δύο μας και άρχισαμε να τρώμε μέ πολλήν δ.εξ.

Η πρώτη όρμη πέρασε, και όπως πάντοτε, που ύπερ' από κάθε φούργια έρχεται ή ψυχρά και πρακτική σκέψις, άρχισα να σκέπτομαι κ' έγω ότι άρκετά πλέον μου άνοιξε ή όρεξι· ήτο καιρός να ρίξω μέσα μου και κάτι στερεώτερον.

Τυχάκις ή ύπερτίτρα άνοιξε τά κάτω φύλλα του μπουρέ και άχ!... και έπρόβλε την φυσιολογία του ένα λαχταριστό μπουτακι της σούβλας, που είχε περισείψη από τό χρισινό τραπέζι της Άπόκριας.

— Τι λές μητέρα... δέν τρώμε λιγάκι!...

Είπα δειλά-δειλά.

— Όχι, παιδί μου· μη χαλάς την ήμέρα· αν λειψουν και κάτι τετοιαις ευχαριστήσεσι, δέν ξέρω τί θά μείνη.

— Δίχθό 'χεις· δέν θά φάω.

Και ξεφλούδισα ένα βρεχτοκούκι· τό άνοστώτερον πάντων.

... Έκαλοκύνταξ πάλι τό μπουτι.

— Άχ!... έγω λέω, μητέρα, να φάμε λίγο.

— Αν θίλεις φάε· θά με δυσχερεστήσης πολύ.

Και έσυννείφισα ή όψη της.

— Θά σέ δυσχερεστήσω!... μην τό παίρνης δά και τόσο σοβαρό τό ζήτημα· φοβείσαι να μην κολατώ που θά φάω; Ξενοδόχος είναι ο Θεός; Ξέρεις τί είναι, άλλθινα, άμαρτία; Να πάη ένα τέτοιο μπουτι χαμένο.

— Δέ θά πάη χαμένο· θά τό δώσω στό Μαλτεζο, τον περιβολάρη μας.

— Στο Μαλτεζο μ' άρισε να 'μιλώ γωρίς ν' άπαντήση· άμα έτέλειωσα, μου εξεφούρνισε μέ πολλήν τέχνην τό γοητρον της θηικής παραδόσει.

Τότε έγω έφρινα κκλόν ν' αλλάξω όρόμον.

— Μπορεί να έχης και δικαιο, μητέρα, αλλά πεινώ σάν τρις Μαλτεζοι· πεινώ, πεινώ...

Και επανέλαβα τετράκις την λέξιν ολο και δυνατωτερα.

Τό τελευταίον πεινώ της επείραξε τό νεύρα.

— Δέν πεινάς.

Μού ειπε ξησώς.

Άναψα όλοσ.

— Έγω δέν είμαι ψεύτης, μητέρα!

Πεινώ και θη φάω.

Κ' έσγκώθηκα ορθός εις την θέσιν μου — Δέ θά φάς, μου απήντησε μέ έπιβλητικόν ύφος.

Και έσηκώθηκ ειπίστη, στηρίζουσα τά χέρια της στό τραπέζι.

Εις αύτην την θέσιν έμείναμ άφωρο και άκίνητοι όλίγας στιγμάς.

... Άλλά γιατί εξάφνα μας έπισπεί και τούς δύο άτέλειωτα γίλοια!...

Τάπ...τάπ...τάπ...

Ο γάτος του σπιτιού, εύών εύκαιρα, κατάλληλον, άρπαξε μέ τά δόντιχ του άπ' τη μέση τό μπουτι και έφυγε σιγήσιγά σοβαρώτατα μέ λακμόν τεταωμένο και μέ κεφαλή σκαωμένο από την περιφάνειάν του και από τό μέγεθος του μπουτιού, του οποίου τό κόκκαλον εσινώτικε στό πάτωμα και εκτυπούσε βρυχάκις κα συμφορές προς τά βήματα του άρπαγής του ταπ...τάπ...τάπ... Όμολογώ ότι πρώτη φορά μζ; ίχρησιμειουσιν ο' άτα μας.

Έσυννείφισα την μητέρα και τον γου και συγγρόνωσ απέδειξαν ότι τά δραματι δέν λύνε από μηχανής μόνον ο θεός, άλλ και ο γάτος.

Δ. Γρ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΛΟΓΟΔΟΣΙΑ

Ο ποικιλώνυμοι δραματικοί θίασοί μας, αληθείς σκηνίται, έπηξαν ή ή την ελληνικήν σκηνήν εις τά τέσσαρα σημεία του ορίζοντος· τά δ' ύποθρια των Άθηνών θέατρα, τά πλήρη φτός και τραγικών φρικιάσεων και ήχηρον γελώτων, τάς νύκτας, υπό τον έναστην ούρανόν, έθυσίθησαν εις σκότος και σγήν, και λήθηρον μακρότερον της χειμερινής ναρκης των άρκτων, άς άφουζουσι αι πρώται θιαπειται του έαρενι ήλιου.

Συνήθως, άφ' ου καταβιβασθώσιν κί καταπαταί των καταστημάτων, άναίφρακισούνται αι δσοληψίαι της ήμέας και μετρούνται αι είσπραξεις. Τοιοιούτι φανεται ότι πρέπει να κάμω διά εν παρελθούσαν θεατρικήν περιόδον. Όλοϊω ότι ή ιδέα δέν εινε ιδιική μου, εϊ ότι άνευ της φιλόσοφουσ άπαιτήσεωσιν άγαπητών μου διευθυντών των «Ολύμπιων» πών άλλο θά εσκαπτόνην τά δώσω λόγον άλλοτριών άμαρτιών.

Δέν θά διατρέψω έμωσ, κρατών τόχρον του ελέγχου, πρό έκαστου των πσταθμένων έργων, κατά σειράν, ά κύκλω περιάγων τούς οαθαλμού. θά παθώσω να συμπεριλαβώ εις έν βρατήν όλην περιόδον και να δώσω, άμωσ, γενικόν τινα χαρακτηρισμόν ο-

Τό χαρακτηριστικόν της περιόδου αύτης εινε λαυθάνουσα τις ενέργεια, θά έλεγω ως ή έντός του έλάφρουσ έργασία του σπόρου, αν δέν ειχεν αναλώση την βλάστησιν της κατασπευσμένησ, άτελώς. Έκ πρώτης όψεωσ νεμίζομεν ότι ούδέν έγεινε, ότι πάντοτε είμεθα κακί και τά των πολύ πλησίον ήμών πραγμάτων· αλλά μετά προσεχτική παρατήρησιν πειθόμεθα ότι και τό κοινόν ήμών μετεβλήθη πως και ότι κάτι κωσοφρείται έν τη δραματική ήμών φιλολογία.

Άπηλάχθημεν των «Πειρατών», του «Φυσέκη», αυτου Γιού της Νυκτός, και της άλλης συμμορίας, τό δέ πολύ πλήθος, άντι να ποτιζή έκάσιν ένπέραν διά μωρών άακρών τά θεατρικά καθίσματα, φυλάττει την συγκίνησιν του ή τά μειομαατα του και τούς γέλωτας και τάς έπενρημίας του δι' έργα άπλά, έγχώρια, άνευ κομητών και μαριησιών, άντανακλώνα όπως όηποτε τά ήή μας, έστω και όπως εϊ καθρέπται εκίνωι, οι παραμυρφούντες όλίγον τά έγκατοπτρίζομενα.

Βεβχίως τά πλείστα των έργων αύτων εινε άτιχνα και άσχημακομμένα, έραμμέ α με χονδροειδή σακκορράφην ή φάσαι, ατινες ούδέν κοινόν έχουσι προς την θεϊαν εύφυϊαν, την διαλαύουσαν ως ήλεκτρικόν ρεύμα τον εκέφαλον και εκσπώσαν εις φώς καταναγίζον τό πνεύμα, άλλ' άποτεινόνται προς τό κατώτερον στρώμα της ανθρώπινης ιδιοφιας; μας, και γαργαλιζουσι τό πέλμα του ανθρώπιμοσ μας· ή εσυνειδήτοι ψυχολογία, μεταδίδουσαι εις τούς άκρατάς την κοπωσιν, ην ήσθάνθη ο συγγραφεύς κατά τό έπίτονον δραματοουργικό του καιλοσπόνημα.

Άλλ' ύπάρχουσιν εκ προ γινιστέμων ιδιζ περιόδων, και ώραία τινα έργα, τά δειτά συγκρατούσιν άμείωτον την εύθύς εξ άρχής κατακτηθείσαν άγάπην του κοινού, και τά όποια και εις τούς μάλλον απεφωτισμένους και καλλιτέρους, κατά την άπαιτήσιν του συγγραφεύστού Λαοκόοντος, άρέσκουσι, και τό πολύ πλήθος συγχορως τέρπουσι. Ύπάρχει λοιπόν λαβή τις εις την ψυχην του σκαμνιού ελληνικού κοινού από της όποιασ δυναται να συλλάβη αυτό ο εύφυής και δεξιάς καλλιτέχνης· τό πράγματι άξιον λόγου έργο, δέν φοβείται να ταφή υπό την κοινήν άδιαφορίαν· θά εύρεθώσι χείρες να χειροκροτήσωσι, θά εύρεθώσι στόματα να επευφημήσωσι.

Διά την άπαριθμησιν όμως των τοιούτων έργων και οι άακτυλι της μζ; χειρός περισεύουσι.

Κατ' εξοχήν προϊόν της τείωσ θεατρικής περιόδου εινε τά λεγόμενα φουστανέλλοσφάρα δράματα. Η συνταγή εινε εύκολος· περι έρωτικών έπιποδίων πλέκεται ύπόθεσι άπλή, ειδυλλιακόν μάλλον έχουσα χαρακτηρισμ' μεταξύ των δύο έρωτων παρεντιθεται έν κώλωμα, τό όποϊόν εκλείπει εις τη τελευταίαν πράξιν· συνήθως ύπάρχει και εις άστεϊος γέρον, του όποϊου ή τραχεία γλώσσα άποτρίβει τά φωνήεντα και άποθλίβει βουμλιώτικα έν τώ στό-

ματι τάς λέξεις· έν γένει οι άνδρες ήμιλοϊσι με διαλεκτικήν προφοράν, οι δέ γυναίκες, ει και ένδιονόμεναι ως χωρικά και σύνοικοι των άνδρών, όχι· ή γλώσσα εινε δημοτική, έμμετρος με φράσεις και παροιμίας εις την όρεινήν Στερεά· έπιχωριαζούσαι· ύπάρχουσι και ζήματα κατά όμωμώδεις μελωδίας και χοροί έν τομπάνω και ζουριζ.

Κατά την περιόδον αύτην τό κωμειδύλλιον σνεπλήρωσε την από του παρελθόντος θέρουσ άρξαμένην νέα· εξέλξιν του· τό έγχώριον κωμειδύλλιον μετά των διασκευασμένων όημωδών μελωδιών, ού πρότοπον εινε ή Τόχη της Μαρούλας, προτέλθει μορφήν φαρσας μετ' ζήματων, ζήματων κωμογνώστον πολλακις, άπηνθισμένον εκ των γνωστοτάτων γαλλικών ή ιταλικών κωμειδύλλιων, και προσηρησμένον όπωσδηποτε εις ελληνικούς στίχους.

Εξαιρέσει άποτελοΰσι τό Ηικ-Νικ και ή Νύφη της Κούλ υης· άμφότερα έχον πρωτότυπον μουσικήν, άλλ' ούχι προς εύτυχίαν των· περί του δευτερου μάλιστα έλέγθη ότι ή μόνη πρωτοτυπία του περιωρίετο εις την μουσικήν του, άλλά μέχρι της στιγμής δέν άπέδειχθη περιτρώως και πειστικώς· ο ισχυρισμός αύτος· τό δέ πρώτον διέψωσε τά; πολλάς περι αύτου έλπίδας, ότι ειχε τά έλαττώματα των πλεονεκτημάτων του· εϊ συγγραφείσ άσπονδόν μίσος τρίφοντες προς τό ανάλατον, έρειψαν πληθύουση χειρί τό άλας και εκκμων λύσαντο τό φαγητόν των· ή άμερικνισ ήρωϊς των εινε έμβλημα της τέχνης των· εις την πρώτην παραστοσιν κτί ήθελησε να σκεπάσση, έπειτα τ' άρθηκε γυμνό· και αύτο ή και ήθελησαν κατ' άρχάς να σκεπάσουν και έπειτα τ' έρθησαν γυμνό. Άν δέ και ήτο ή έποχή καθ' ήν και έπί των όων άκόμη διαλαύουτο εις τούς όρόμους τά σύκα, ύπήρχε, φανεται, έλλειψις φύλλων συκίς.

Την περιόδον αύτην χαρακτηρίζει και γεγονός μεταφέρον τον νουν εις τάς πρώτας ψηλαφήσεσι του δραματοργου πνεύματος της άρχαίας Ελλάδος και εις τούς ένδοξοτάτους χρόνους της άκμής του νεωτέρου δράματος· ήθοσοϊοι ένφανισθησαν και ως δραματοσοιοι.

Επί του παρόντος δέν δυναμέθα να είπωμεν ότι ή άπόπειρα έπίτυχε φιλολογικώς, ότι εις τό μόν έν έργον ο θετός πατήρ εύρηκε τον διαβόλον του από την ψυχοκορην του και κατατρόσθη την ωραν που υιοθέτησε ζήνην γίνναν· ο δέ δημοσιής συγγραφεύς της Νύφης κατήγαγεν άλλθως θριαμβον γέλωτος· άλλ' αν ο ύποκριτής και ο κωμειδύλλιογράφος θελήσουν να κανονίσουν τους λογαριασμούς των, ο δευτερος δέν θά λαβη ούδδ τό τέταρτον του ποσοστού των γελώτων και των επευφημιών· τό έργο δέν δυναται να σταθί μόνον εις τούς πόδας του, αν δέν εινε παρών ο Πατσοπουλος και τό έπιστηοίση. Άλλως δέ, πλην του γέλωτος, του άδρου γέλωτος, τί παρήγαγεν ή Νύφη; άλλά τό μυστικόν του γέλωτος τουτου κρύπτεται ο

Πατσοπουλος εις τας πτυχάς των χιλιών του, εις την σύσπασιν του προσώπου του, έντός του εκτεινομένου ή χαλαρουμένου βλέμματος, εις έν σήμαμα του ώμου, εις μίαν συστρωτήν των χιμιών, εις ένα τόνον του λαρυγγός του. Ο ήθοσοϊός όμως Παντόπουλος δέν κποιίνεται εις τόκατω μόνον πάτωμα του πνεύματός μας, δέν εινε μόνον γελωτοσοϊός· ένίστε εινε πρώτης τάξεωσ κωμικός, θαυμαστός διά την καλλιτέχνησ αυτου λεπτότητα· τουτου του Παντοπουλου έργον περιμένομεν διά να κρίνωμεν αυτόν και ως συγγραφέα.

Την λογοδοσιν αύτην δέν πρέπει να περάνωμεν χωρίς ν' αναφέρωμεν και τάς μεταξυ κριτικών και δραματικών συγγραφεων συμπλοκάς· εξ αυτών ούδ' ο ύποφανόμενος έξήληεν άνευ άμυχιών τιμω· άλλά τό παθημα των κριτικών δέν ήτο και τόσον άπροσδοκητόν· τό προανήγγελλον ποσ πολλού οι Γραφάι. Γέγραπται γάρ· «Μή κρίνετε, ένα μη κρίθητε».

Α. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΕ ΑΘΗΝΑΙΚΗ ΖΩΗ ΜΕΤΑΜΕΣΟΝ ΤΗΣ 101 ΑΘΗΝΑΙ

Άλλος κόσμος, άλλα ήθη, άλλα σέ-ψις, νέα ζωή και ιδέαι νέα αναπλάσσονται και κινουνται και όρωσι σπαργώσαι, όταν τό μίχμ μέρος των Άθηνών κοιμάται μέσα εις τά άπαλά στρώμακα της ευμαρείς ή επί της σκληράς ατρωμής της πτωχίας και του ιδρώτος της χειρονακτικής εργαίας. Ο ύπνος τουτων, ή έγγήγορσις εκίνωον, προσοίδει ακριβώς εις τάς Άθήνας την άληθιν όμην, την φωτισμένην τά σκότη της νυκτός μέ τάς μαρμαρυγάς του φωτός, της έργασίας και της ήονης ή άντιθέτως σκιαζουσας τά φωτεινά της σμίμα με τον ζόρον του έγκλήματος ή της χαρτοπαιξίας. Τάς Άθήνας της ήμέρας και των έσπερινών ώρών διαδέχονται θορυβώδιστα εν τώ κύκλω των, ταρχωδίσταται έν τη κινήσει των, ενθουμάτιρα έν τη τέρψει και τη κραιπάλη. έπιπονώταται έν τη εργαίσι αι μεταμεσοσύκτις Άθήναι. Όταν αι όδοι έρημωθώσιν πλέον από τούς έπιστρέποντας εκ οικωγενιακόν έσπεριών ή από μερών συνήθους σιγκεντρώσεωσ και παραχώρως προς την πλημυρυσσαν σωπήν άντηοί επί της όδοσ τό βήμα άνθρώπων, τότε νέα ανατέλλει ζωή οιά μερίδα των Άθηνώνδχι, μεγάλην βεβαίως, άλλά ποικιλιατήν, μυστηρώδη, άκατανόητον δι' εκίνωον όστις ούτε την παρακολούθησεν, ούδδ αν έσκήψθη την ύπαρξιν της. Μέ τον τριποδισμόν των ύποζυγίων των καταφόρων από κοφίνους και ύπμωνητικώτατα κρατούτων έπι των ώτων ένα ή δύο λαχωνοώλας καταρχομένους από πάσης όδοσ, κάθε συνοικίας πρό; τό Λαχωνοπάζαρον του Κερμαϊκού, όπου δεσπόζει δέκα βήματα μακράν, ως άγρυπνος φρουρός, ή λευκά; διαγραφόμενη και ατομή του μαρμαρίνου ταύρου, μέ τό κρότον των γοργώσ κυλιόμενων τροχών των κάρρων, άντηχούτων ως έμμετρίων των μεταμε-

συνυκτιών Ἀθηναίων, ἀρχίζει καὶ ἡ νέα ζωή.

Ἐδῶ ὅπου ἀκτὶς φωτὸς διαφεύγει ἐν μέσῳ σφιστοῦ παραπετασματος καὶ ὡς χρυσὴ θρίξ διαγράφεται ἐπὶ τοῦ ἀντικρυνοῦ τοίχου, ἀκούεται ὁ ἰδιόζων ἦχος τῶν ριπτομένων ἐντὸς ἡχοῦντος δοχείου νομισμάτων, περὶ τὰ ὅποια ἀγῶν κάποτε σιωπηλὸς καὶ συνηθέστερον θορυβώδης συνάπτεται μεταξύ τῶν περικυκλούντων τὴν τράπεζαν διλεταντῶν τῆς χαρτοπαιξίσεως. Ἐκεῖ τὸ φῶς ἐντονώτερον, μὲ ὠχρότητα ἰκτερώδη, φωτίζον τὴν μελαψὴν γῆν ἢ τὰ λευκὰ πεσοδρόμια ἀφίνει νὰ φαίνονται αἱ σκυθρεωπαὶ τῶν τυπογράφων κεφαλαὶ καὶ ζωγραφίζονται ἐπὶ τῶν ἀπέναντι τοίχων, ὡς ἐν κλειδοσκοπεῖῳ παρελκύνουσαι, χειρονομίαι γοργαί, φαντασμαγορικαὶ ὄλοι· εἰκόνες, γραμμαὶ καὶ φωτσοκισίσεις. Ἐδῶ ὅπου τὰ σίδηρα βρίζοντιο κικλιδῶματος φαίνονται ὡς γραμμαὶ ἐπὶ τῆς κάτωθεν ἀπλουμένης φωτεινῆς πλακῶς, ἀκούεται μονοτόνος ῥυθμικὸς ὁ κρότος μηχανῆς, καθήδρα μελανὰ πρόσωπα διακρίνονται καὶ κατάλευκα μὲ μαῦρα στίγματα ἀπλοῦνται ἐπὶ τοῦ ξύλου τὰ φύλλα τῶν ἐντύπων, τὰ ὅποια τόσος κόπος παράγει καὶ προσρίζει εἰς τὸν τόπον μακρὰ διὰ τὴν χρησιμεύουν

συνηθέστερον ἢ ὡς φαγητῶν τῶν τρακτικῶν ἢ ὡς σκέπη τῶν φαγητῶν. Ἐκεῖ μὲ τὴν ξυλὴν κλίμακα ἐπ' ὧμοι καὶ εἰς τὸ ἄκρον αὐτῆς σιδηροῦν δοχεῖον, μὲ ποικιλόχρωμα χαρτιᾶ ὑπὸ μάλης, ἀπαθεῖς μὲ χροῦδὸν χρωστῆρα εἰς τὴν δεξιάν, σταματῶντες εἰς πᾶσαν γωνίαν κολοῦν ἐπὶ τῶν κασαιτερίνων πινακίδων ἀναγγελτήρια χαρᾶς ἢ πένθους, τεμάχια χάρτου κρύπτοντα τόσας ἐλπίδας ἢ ζητοῦντα συμμετοχὴν εἰς θλίψεις καὶ ἀπελπισίαν. Καὶ παρευλάνει τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο τὰ ἀλλόκοτα αὐτὰ θεάματα καὶ παρέρχεται ἐνώπιόν σου σκορπίζουσα ἀρώματα μεθυστικὰ μὲ τὸ φροῦ-φροῦ τῆς ἐσθῆτος τῆς καὶ τὸ τικ-τάκ τοῦ κινουρούτου ὑποδήματος μίᾳ τοῦ ὠραίου φύλου ἀντιπροσώπου, ἐνῶ ταυτοχρόνως κάμπτει τὴν ὁδὸν προκαλοῦν τὸ φράξιμον τῆς ρινὸς κάρρον ἀποκομίζον ἐμπόρευμα βρωμερὸν μεταμεσονυκτίου ἐμπορίου, ὅχι βρωμερωτέρου ἴσως τοῦ ἐμπορίου τῆς ἀντιπαρερχομένης κυρίας τοῦ καφέ-σαντᾶν.

Καὶ αἱ Ἀθηναὶ αὐταὶ τῆς ἐργασίας ἢ τῆς οἰκογενειακῆς χαρτοπαιξίσεως ἔχουν τὴν ἕλλην ἔψιν τῶν, τῆς εὐθιμοσύνης, τῆς ἐξ ἐπαγγέλματος μουσηριασῶς χαρτοπαιξίσεως, τῆς κραιπαλοῦσης πόλεως.

Ἀπὸ τοῦ πατσᾶ, πρὸς τὸν ὅποιον ὡς ὁ ἀστὴρ τῶν Μαγων ὀδηγεῖ εἰς τὸ προσκύνημά του κατὰ δεκάδας τοὺς κενούς στομάχους, φανὸς ποικιλόχρωμος μὲ τὴν προκλητικὴν ἐπιγραφὴν τῶν :

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΠΑΤΣΑΣ ΝΥΚΤΟΣ

(συνηθέστερον τὰ Εἰ καὶ Ὑ μὲ: I) μέχρι τῆς ταβέρνας τοῦ Ψυρρῆ καὶ τῶν Χαυτείων κόσμος πηγαινοέρχεται πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας, ἐν ἀλλοκότῳ συμφορμῶ κασκέταιν φιστικοπωλῶν καὶ ὑψηλῶν πύλων ἀμαξηλατῶν, χονδροκαμωμένων χειρῶν ἐργάτου καὶ χειροκτιοφόρου λιμοκοντόρου, ἐρχομένου νὰ πληρώσῃ τὸν στόμαχον, ἀφοῦ ἐπλήρωσε ἡδονῶν τὴν καρδίαν ἐν τῷ ὀδικῷ καφεναίῳ.

Αὐτὸν λοιπὸν τὸν κόσμον θὰ περιγράψωμεν, τὸν κόσμον τῶν προῖνῶν ὥρων, τὸν κόσμον τῶν ἀγνώστων Ἀθηῶν, μὲ τὰ κέντρα του, τοὺς τύπους του, τὰς σκέψεις του, τὰ κέρδη του, τὰς δαπάνας του, τὴν σπατάλην του, τὸν ζῶντα πολὺ περισσότερον τῶν λοιπῶν θνητῶν, καίτοι ὁ βίος του εἶναι πολὺ βραχύτερος.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΠΑΠ

ΣΤΟ ΣΤΑΔΙΟΝ

Ἡ Φασοιλῆς, ἐκστατικὸς μὲ τῶν Ρωμῶν τὸ γένος, ἐκίτταξε τὸ Στάδιον πολὺ συλλογισμένος, μὲ τοὺς μαστόρους ἡμῶν καὶ τοὺς πετροβολοῦσε καὶ τέτοια λόγια μόνος του σὰν παλαβὸς ἡμιούσε.

«Μὰ πότε πιά τὸ Στάδιον θὰ ὀδῶ μαρμαρωμένον καὶ μὲ τὸν Περικλέτο μου συχνὰ νὰ μπαϊνοδγαίνω; πότε θὰ ἴθῳσι καὶ ὁ καιρὸς ἐκεῖνος τῶν Ἀγῶνων, νὰ ὀδῶ τριγύρω μου σκιὰς ἀθλητικῶν προγόνων, νὰ σπκοθῆ τὸ κοῦτελο τῶν χοιωκόπων γαῦρο, νὰ ὀροισθοῦν σὲ μάμαρα τὰ μέλη των τ' ἀθρᾶ, νὰ ὀδῶ καὶ τὸν Κουταλιανὸ νὰ ξεκοιλιάσῃ ταῦρο,

καὶ Ἑγγλέζων καὶ Ἀμερικανῶν νὰ σπάσῃ τὰ πλευρὰ, εἰς ὅλα νάβῃ ὁ Ρωμῆος τὸ πρῶτον παλληκάρη, καὶ ἡ δόξα τοῦ Ρωμαϊκοῦ νὰ δόσῃ καὶ νὰ πάρῃ;

«Κι' ὅταν κοπάσ' ἡ θύελλα κονίστρας δοξασιμένης πρὸς θλίψιν ἀπερίγραπτον τῆς ὅλης οἰκουμένης, καὶ κάθε ξένος ἀθλητῆς τοῦ διεθνούς Ἀγῶνος ξεκουμπισθῆ περιδεῖς καὶ εὐκόιλιος ἐκ τρόμου, ἐγὼ νὰ ἡμῶ ἴσῳ Στάδιον σιωπηλὸς καὶ μόνος καὶ σ' ἐν' ἀπὸ τὰ μάμαρα νὰ κάνω... τὸ νερὸ μου».

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

ΟΙ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

(Ἐπειδὴ ἡ προσοχὴ σύμπαντος τοῦ πολιτισμένου κόσμου, εἶναι ἐστραμμένη πρὸς τοὺς μέλλοντας νὰ τελεσθῶσι κατὰ τὸν προσεχῆ Μάρτιον Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, τὸ ἡμέτερον δὲ δημοσίωμα σκοπεῖ ἰδίᾳ νὰ παρακολουθήσῃ ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ τὰ κατ' αὐτοὺς, ὅν ἐκρίνομεν ἀσκαπον νὰ παραβῶσμεν σύντομον ἱστορίαν αὐτῶν, ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν διετυπώθη ἡ εὐχὴ πρὸς τέλος τῶν Ἀγῶνων ἐν Ἀθήναις μέχρι τῆς σήμερον).

φωνες ἀπόφασις, ὅπως οἱ ἐφεξῆς τελοῦμενοι Διεθνῆς Ἀθλητικῆς ἀγῶνες, φέρωσι τὸ ὄνομα Ὀλυμπιακοὶ καὶ τελῶνται κατὰ τετραετίαν. Ἐν τῆσι διετυπώθη καὶ ἡ εὐχὴ, ὅπως οἱ πρῶτοι τῶν Ἀγῶνων τούτων τελεσθῶσιν ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ ἐπιό τ ε ἔτους καὶ τοῦτο, ὅπως ἐτι μᾶλλον ἢ τελεσις αὐτῶν περιβλήθῃ πᾶσαν τὴν αἰγλην τῶν ἐνδοξοτάτων ἀνεμνήσειων τοῦ παρελθόντος.

κρούση τὴν δικτυωθεῖσαν εὐχὴν τοῦ Διεθνούς Συνεδρίου.

Πρὸς συνεννόησιν μετὰ τῶν ἐν Ἑλλάδι κατῆλθεν εἰς Ἀθήνας ἐκ Περσιῶν ὁ βραῶνος Πέτρος δὲ Κουμπερτέν, Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Συνεδρίου καὶ εισηγητῆς τοῦ ἀθλητισμοῦ ἐν Γαλλίᾳ. Πρῶτον μέλημα αὐτοῦ ὑπῆρξε ν' ἀπειτανθῆ πρὸς ἡν επικροτήν τῶν Ὀλυμπίων, ἢ ὅποια, μεθ' ὅλην τὴν ἐξέγερσιν τῆς κοινῆς γνώμης ὑπὲρ τῶν ἀγῶνων, ἔχουσα δὲ συνεπικουρῶν καὶ τὴν τότε Κυβέρνησιν, ἠενήθη νὰ δώσῃ τὴν ἐλαχίστην συνδρομὴν εἰς τὸ διεθνὲς κειμῆμα, θεῖσα μόνον εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ τὸ Ζάππειον καὶ τὸν περὶ τῆς χώρον!

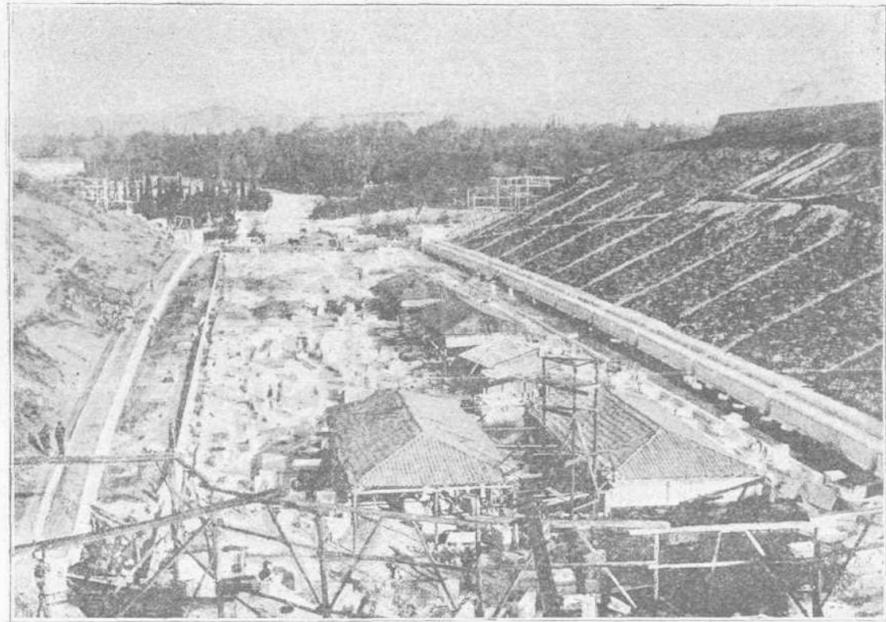
Πλὴν ὁ κ. Κουμπερτέν δὲν ἀπεθαρρύνθη,

Ἐπὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος ἔτους συνῆλθεν ἐν Παρισίῳ τὸ Διεθνὲς Ἀθλητικὸν Συνεδρίον, συγκροτηθὲν ἐξ ἀντιπροσώπων τῶν Γυμναστικῶν Ἑταιριῶν καὶ Συλλόγων πάντων σχεδὸν τῶν πολιτισμένων κρατῶν τῶν ὅω Κόσμου. Ἐν μὲ τῶν συ ελευσῶν αὐτοῦ, ἐλήθη ἡ ὁμο-

Handwritten signature of the man in the portrait.

(Ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μέγας χορηγητῆς τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων)

(Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες: Αἱ ἐργασίαι τοῦ σταδίου. Ἐκ φωτογραφίας μας)

ἀλλ' ἀμέσως προσεκάλεσε κατὰ τὸν παρελθόντα Νοέμβριον μέλη τινὰ τῆς παρ' ἡμῖν ἀνεπτυγμένης τάξεως ἐν τῷ Ζαππείῳ, πρὸς τὰ ὅποια ἀνέπτυξε λεπτομερῶς τὰ τῶν ἀγῶνων, ὑποβαλὼν ἐν τῆσι καὶ τὸ πρόγραμμα αὐτῶν, ὅπερ καὶ ἐγένετο ὁμοφώνως δεκτὸν, μεθ' ὃ ἐξελέγησαν ὑπὸ τὴν

ἐπίτιμον προεδρείαν τοῦ Διαδόχου, τέσσαρες ἀντιπρόεδροι, οἱ κ. κ. Θ. Μάνος, Στ. Σκουλούδης, Θ. Ρετσίνας καὶ Α. Δ. Σουτσοῦ, ὅπως μελετήσωσιν ἐπισταμένως τὸ ζήτημα καὶ ἀποφανθῶσιν ἐπ' αὐτοῦ. Οὗτοι μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κ. Κουμπερτέν καὶ τὰ λεγθέντα ἐν τῇ Βουλῇ (24

Νοεμβρίου) ὑπὸ τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ, ὅτι ἡ κυβέρνησις οὐδεμίαν ἀναλαμβάνει εὐθύνην, οὐδὲ χρήματα ἔχει νὰ διαθέσῃ ὑπὲρ τῶν Ἀγῶνων, διαβλέποντες δὲ καὶ οἱ ἴδιοι τὸ ἀδύνατον τῆς τελέσεως αὐτῶν, ὑπέβαλον μακρὸν ὑπόμνημα πρὸς τὸν Διαδόχον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐξέθετον τὰς ἀνυπερβλήτους δυ-

σκολίας διά τήν τελεσιν τῶν ἀγῶνων καί πάντας ἐν γένει τοὺς λόγους, δι' οὓς ἐνόμιζον ἀδύνατον τῆ ἐπιχειρήσει τῆς ἀναταθείας αὐτοῖς ἐντολῆς.

Ταῦτα πάντα γνωσθέντα ἐν Παρισίαις, ἠνάγκασαν τὸν κ. Δημ. Βικέλαν, Πρόεδρον τῆς ἐπιτροπῆς τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων, νὰ κατέλθῃ εἰς Ἀθήνας καί νὰ παρουσασθῇ πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλεῖα πρὸς ὃν ἀνέπτυξε λεπτομερῶς τὸ πρόγραμμα τῶν Ἀγῶνων, εὐγλωττῶς συνηγορήσας ὑπὲρ αὐτῶν. Ὁ Ἀναξ, πεισθεὶς περὶ τῶν ἠθικῶν ὠφελιμῶν ἄτινα προώριστα νὰ ἀσφαλισθῇ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἢ τοιαύτη δεινὴ ἐσορτῆ, ἐνεστερίωθη εὐθύς τὴν ἰδίαν μετ' ἐνθουσιασμοῦ, τοῦτο δὲ ἦτο καὶ ἡ θέλησις ἡλικιωρῶν τοῦ ἔθνους.

Ἐπὶ τέλους, ἐκ τῆς ἐκπερασμένης αὐτῆς γνώμης τοῦ Ἀνακτος καὶ τῆς ἐξεγερσεως ἡλικιωρῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους καὶ τοῦ λαοῦ συμπαντος, κηρυχθέντες ἀναφανδὸν καὶ ἐνθουσιωδῶς ὑπὲρ τῆς τελέσεως τῶν Ἀγῶνων, ἐκάμειθσαν καὶ οἱ κυβερνῶντες οἵτινες ὑπεσχέθησαν νὰ παράσωσι πᾶσαν τὴν ἠθικὴν αὐτῶν συνδρομὴν ἀνεπισημως.

Τὴν πρώτην συστάσαν καὶ παραιτηθεῖσαν κατόπιν ἐπιτροπῆν, ἀνέλαβε νὰ ἀνασυστήσῃ προσωπικῶς καὶ ὑπὸ τὴν ἀμεινον καὶ πραγματικὴν αὐτοῦ προεδρείαν ὁ Διάδοχος, ἐκλιθεὶς πρὸς τοῦτο πολλὰ τῶν ἐξερχόντων παρ' ἡμῖν προσώπων, ἐξ ὧν συνεκρότησε δωδεκαμελὲς συμβούλιον, ἀνήθηκε δὲ τὰ καθήκοντα τοῦ Γεν. Γραμματέως εἰς τὸν κ. Τιμ. Φιλήμονα, παρὰ τῷ ὁποίῳ ὄρισε καὶ τέσσαρα ἐκ τῶν νεωτέρων μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς ὡς γραμματεῖς.

Κατὰ τὴν ἐπίσημον ἐναρξιν τῶν ἐργασίων τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης, γενόμενης τῶν 13 Ἰανουαρίου 1895, ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος ἀπήγγειλε λόγον, δι' οὗ ἐξηγήθη ἡ ὑψίστη ἐννοια τῆς ὑπὸ τοῦ ἐν Παρισίαις συνελθόντος Διεθνoῦς Συνεδρίου ἐκδηλώσεως εὐχῆς ὑπὲρ τῆς τελέσεως τῶν Ἀγῶνων τούτων ἐν Ἑλλάδι, ἡμνηθεῖσαν δὲ καὶ οἱ λόγοι δι' οὗς ἡ Ἑλλάς ἀμείνων ἦκουσε τῆς εὐχῆς. Πρῶτον ἔργον τῆς ἐπιτροπῆς ἦτο ἡ ἐκδοσις προκηρυξείας πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ Ἑλληνας πρὸς συλλογὴν τοῦ ἀπαιτουμένου ποσοῦ διὰ τὴν ἀ-

πάντη τῆς τελέσεως τῶν Ἀγῶνων. Ἐ-πὶ προκηρύξει ἐδηλώθη, ὅτι ἡ εἰσφορὰ εἶδει νὰ φέρῃ τὸν τύπον εἰσφορᾶς πανόμου ἐφ' ᾧ καὶ δὲν ἀπεκλείετο οὐδ' ἡ ἐλαχίστη καταβολή. Τὴν προκήρξιν ταύτην ἐστῆται καὶ ἡ κυβερνησις δι' ἐγκυκλίου πρὸς τοὺς Δημάρχους τοῦ Κράτους ὅπως ἐκαστος τῶν ὑπ' αὐτοὺς Δήμων συνεισφέρῃ ἀνάλογον ποσὸν πρὸς ἐπιτέλειν τοῦ ἐπιδικασμένου σκοποῦ. Ὁμοίαν σύστασιν ἀπέστειλε καὶ πρὸς τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ προσέθεν.

Ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος, ἀναλαβὼν τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐργασίας πρὸς ἐκτέλεισιν τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων καὶ δεχθεὶς τὴν γνώμην ὅτι οἱ πρὸς τελεσιν τῶν Ἀγῶνων τούτων βαπνάει εἶδει νὰ φέρωσι τὸν γαλακτῆρα πανελληνίῳ εἰσφορᾶς, ἐστρεψέ πρωτίτως τὸ ὄμμα πρὸς τὴν μέγαν ἐν Αἰγύπτῳ πατριωτῆν καὶ ἔθνικόν χρησθόν κ. Γ. Ἀβέρωφ. Κατ' ἀκολουθίαν ἀπέστειλεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν τὸν Γεν. Γραμματέα τῆς ἐπιτροπῆς κ. Φιλήμονα μετ' αὐτογράφου ἐπιστολῆς, ἣν μόλις λαβὼν ὁ μεγαγατμος εὐεργέτης, ἐδήλωσε τηλεγραφικῶς ὅτι διαθέτει τὸ ποσὸν τῶν 585 χιλιάδων δραχμῶν πρὸς ἀνοικοδόμησιν τοῦ Σταδίου.

Ἡ δὲ τελευταίον συμπλήρωσε τὴν μεγαλήν αὐτοῦ δωρεάν δι' ἑτέρων 250 χιλιάδων δραχμῶν.

Ἐκτός τοῦ κ. Ἀβέρωφ καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἡμεγενεῖς ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ συνεισέφερον γενναῖα ποσὰ, μικρότερα δὲ οἱ Δήμοι τῆς Ἑλλάδος.

Οἱ Ἀγῶνες θὰ τελεσθῶσιν εἰς τὸ Στάδιον οὗτινος ἡ ἀνοικοδόμησις ἀπερασίθη νὰ γίνῃ κατὰ τὸ ὑπεβλήθη καὶ ἐγερθεὶν ὑπὸ τοῦ κ. Ἀβέρωφ σχεδίου τοῦ ἀρχιτέκτονος κ. Μεταξᾶ, λαβόντος ὡς ὑπόδειγμα τὸ ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ κατασκευασθῆν. Κατὰ τὸ σχέδιον τοῦτο, ἔσθαι ἐν Πειραικῶν ὄγκοιθων δύο τοῖχοι 18 μέτρων ὕψους, οἵτινες θὰ χρησιμεύσωσιν ὡς ἐπιπέσματα τῶν ἑοράων. Παρὰ τὴν βᾶσιν θὰ ἐγείρεται ὑψηλὴ μαρμαρινὴ κρήνη μετὰ ἀγκυλάκια τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τῆς Νίκης. Ἐπὶ τῶν πρὸ τῆς εἰσοδοῦ τοίχων θὰ ἐπεριδύωνται αἱ διαφορῆσαι σειραὶ τῶν καθισμάτων, ἄτινα θὰ διαχωρισθῶσιν εἰς τὸ μῆσον τῆς ἀμφιθεατρικῆς κατασκευῆς διὰ

μεσοτοίχου καὶ θὰ διατεθῶσι τὰ μὲν κάτω διὰ τοὺς προσκεκλημένους, τὰ δὲ ἄνω διὰ τὸ πολὺ κοινόν. Ἡ κοινότητα, συμπεριλαμβανομένη καὶ τῆς σφενδόνης, θὰ ἔχη μῆκος 204 μέτρων καὶ πλάτος 32,64' ἄνωθι τῆς σφενδόνης θὰ κατασκευασθῶσιν εἰκοσι σειραὶ μαρμαρίνοι, προωρισμέναι διὰ τοὺς ὑψηλοὺς ξένους, ἐν τῷ μέσῳ δὲ καὶ εἰς τὴν κατωτέραν σειρᾶν, δύο θρόνοι μαρμαρίνοι διὰ τοὺς βραχίλους, δεξιά ἑτέροι δύο μικροί τεροι διὰ τὸν Διάδοχον καὶ τὴν προκήρξιν Σοφίαν καὶ ἀριστερᾶ ἑτέροι ὅμοιοι διὰ τὸν κ. Ἀβέρωφ, τοὺς προσέθεντας τοὺς ὑπουργοὺς καὶ λοιποὺς ἐν τέλει. Μετὰ τῶν δὲ τὴν δυνατὴν μεγαλοπρέπειαν θὰ ἐπισκευασθῇ καὶ ἡ ἡδὴ ὑπάρχουσα σήραξ κατὰ τὴν ἐξόδον τῆς ἵπποισ καὶ πρὸς τὸ ὄπισθεν μέρος θὰ κατασκευασθῶσιν περικαλλῆ καλλύνητρια καὶ λουτρόνες διὰ τοὺς ἀθλητάς.

Τὰς λοιπὰς λεπτομερείας τοῦ ἔργου ὅπερ, πρὸ πολλοῦ ἀρχαίμενον, προχωρεῖ ἤδη γιγαντιαίως βήμασιν, ὡς ἔμφανίεται ἐν τῇ δημοσιευμένῃ ὡδὲ εἰκόδι, ληρηθείη τὴν 24 Ὀκτωβρίου, θὰ περιγραφῶμεν ἐφ' ὅσον θὰ ἐκτελῶνται, παραθέτοντες καὶ τὰς σχετικὰς εἰκόνας.

Πρὸς μεγαλοπρεπιστέραν καὶ πανηγυρικωτέραν διεξαγωγὴν τῶν Ἀγῶνων, ἐκτός τῆς μεγαλοπρεποῦς ἀνοικοδομήσεως τοῦ Ἀρχαίου Σταδίου, ἀπερασίθη καὶ ἡρξάτο ἡ δὴ ἡ ἀνέγεισ καὶ ἑτέρον κτιρίων ἐξ ὧν τὸ μὲν θὰ χρησιμεύσῃ διὰ τοὺς ἐπὶ σκοπὸν βολῆς ἀγῶνας, τὸ δὲ διὰ τοὺς ποδῶπλατικούς, παρηγγέθησαν ἐν Παρισίαις ἀναμνηστικὰ γραμματόσημα δέκα εἰδῶν, προκηρῶνθι διαγωνισμὸς πρὸς σχεδίασιν ἀναμνηστικοῦ χαλκίνοῦ μεταλλίου, παρηγγέθη ὁ στηθησόμενος εἰς τὸ ἐπιφανέστερον τοῦ Σταδίου μέρος ἀνάδοξος τοῦ κ. Ἀβέρωφ εἰς τὸν καλλιτέχνην κ. Γ. Βροῦτον, ἀνετέθη εἰς μὲν τὸν κ. Παλαμᾶν ἡ σύνθεσις Ὀλυμπιακοῦ ὕμνου, εἰς δὲ τὸν κ. Σαμαραῖον ἡ μελοποίησι αὐτοῦ καὶ τέλος ἐσταλήσαν 4.000 προσκληθεῖς εἰς διαφόρους γυμναστικούς Συλλόγους ἐξ ὧν πολλοὶ ἐδήλωσαν ὅτι θὰ συμμετάσχωσι τῶν Ἀγῶνων, τῶν ὁποίων ἡμέρα πρὸς ἐναρξιν ὤρισθη ἡ 24 Μαρτίου 1896.

ΝΙΚ. Ι. ΛΑΣΚΑΡΗΣ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΚΑΙ Ο ΗΡΩΣ

Τοῦ σπιτοῦ πρωτόπλαστον εὐὸ καμῶρι. Θιμοῦμαι τοῦ ἔρχομοῦ σου τὴν ἀγίαν ἡμέρα. Μιὰ χαραινυόλα σάν ἀπὸ μαργαριτῶρι Ἐλείκαινε τοῦ ἠθινοπώρου τὸν αἴρα. Δὲν ἐμοιάζεις τ' ὀδόδροσο ρόδο, πρὶν πάρη Ν' ἀνοίῃ, ἀγκαλιασμένο ἀπ' τὴ χλωρὴ μητέρα. Σάν ἀπλερο καὶ σάν ἔλεεινὸ σφαχτάρι, Ἀπὸ χέρι σκληρὸν ἦρθες ριχτὸ ἐδῶ πέρα. Καὶ σὰ νὰ ζήταγες βοήθεια, ἦρθες μεθ' ἡνίο Πιὸ θλιβερὸ ἀπὸ χτύπο νεκρικῆς καμπάνας. Κ' ἐσημξε μετὸ γόγγυ τὸ στερνὸ τῆς μάνας Ὁ πρῶτος θρῆνος... Ἀρχισε τὸ μέγα Δράμα. Τ' ἀκολουθῶ, κ' ἀισθάνομαι μπροστὰ σ' ἐκεῖνο Ἐλέον καὶ φόβον μυστικὸ μέσα μου κλάμα!

— Ἀς μὴν ξεχνῶνί σὸ δόγμα τὸ μέγαλον ὄμοσ. Γυναῖκα ἢ ἄντρας ὁ ἄνθρωπος πῶς εἶνε ὁ ἦρωσ. Ποῦ δὲν τὸν ἐπλάσεν Αἰσχύλος ἢ Σαίξπηρος. Ἄλλ' ἕνας χωρὶς ὄνομα τεράστιος Νόμος. Ἡ βῆτικὴ ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τῆς Προνοίας, ἢ κλῆρος Μοῖρας τυφλῆς, μακριὰ ἀπ' αὐτὸν τοῦ δούλου ὁ τρόμος. Τὸ σκῆψιμο τοῦ δούλου τῆς ζωῆς του ὁ γῆρος Ἀς λάμῃη σάν Ὀλύμπιο πάλημα καὶ δρόμος. Πατέρας λοχταρίζοντας τὴν παρθενίαν σου, Σὰ λειτουργὸς τὴν εὐλογίαν! Γὰ σένα ἐκέλευ Νὰ εἶνε σὰ γκόλφι κ' ὄχι σάν ἀφῶρος ποῦ σβύνει. Στὸ πολυκαίμαντο ταξίδι ὀλόρθα στάσιον. Κ' ἐκεῖ ποῦ ἢ μπῶρα θὰ βογγᾶν γύρω κ' ἀπόξω. Δεῖξου μέσ' στὴ μαυρίλα σάν Οὐράνιο Τόξο!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΤΑ ΠΑΡΙΛΙΣΣΙΑ

Ἡ εὐρύς παρὰ τὸν Ἰλισσον χῶρος, ὁ περιλαμβανόμενος μεταξὺ τοῦ βασιλικοῦ κήπου, τῆς κείτης τοῦ ποταμοῦ καὶ τῶν σήλων τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διός, ἀποτελεῖ σήμερον τὸν λαμπρότατον τῶν Ἀθηνῶν περίπατον, ὡς τοποθεσίαν δὲ εἶνε τόσον τερπνὴ καὶ μαγευτικὴ, ὥστε θὰ τὴν ἐξήλενε πᾶσα πόλις. Ὁ ἔριξων ἐκεῖ εἶνε εὐρύς καὶ ἀναπεπταμένος, αἱ δὲ ἀπόψεις ἐναλλάσσουσι καθ' ὅλα τὰ σημεῖα ποικίλαι καὶ χαρίεσαι. Πρὸς βορρᾶν οἱ βαθύσκοιοι καὶ ἀειθαλεῖς ὄρμητι τοῦ ἀνακτορικοῦ κήπου, ὅπισθεν δὲ αὐτῶν οἱ γιγάντιοι κῶνος τοῦ Λυκαβητοῦ μετὰ τὴν ἐλικαιοῦδ' ἀτραπὸν του καὶ τὸν ἐπὶ τῆς κορυφῆς λευκαζόντα ναῖσκον του, εἶπειτα ἀνατολικώτερον ἡ φιλήθειρας τοῦ Ἰγμῆτος μετὰ τὰς καλλιτεχνικὰς γραμμάς του, ἐγγύτερον δὲ τὸ μικρὸν ἀσπίλιον τῶν πευκῶν μετὰ τὸ φυλακίον του καὶ ἐν τῷ μέσῳ ὁ Ἀρῆτος μετὰ τὴν μόλις τῶρα ἀνακύπτουσαν νεοκλήφου τῆς του καὶ τὸ κοκκινωδῶδες ξενοδοχεῖον Μιτξ' παρὰ τοὺς πρόποδας του. Χθαμικώτερον εἶνε τὸ νεκροταφεῖον τῶν Διακαρτηρῶμενων, οὗτινος ἐπιζητεῖται τῶρα ἡ ἄρσις, μετὰ τὴν μαυρίζουσαν συστάξιν τῶν κυπαρίσσων του, οἱ πλάτανος τοῦ Ἰλισσοῦ, εἶπειτα οἱ κήποι, τὸ Ἄντρον τῶν Νυμφῶν, ὁ Πραξέσιος καὶ περαιτέρω οἱ ἡμικλοὶ λόφοι, ἐφ' ὧν ἀναρριχῶνται οἱ ποικιλοχρόιοι οἰκίσκοι τῆς πέρας τοῦ ποταμοῦ συνοικίας. Ἀσολούθος τὸ βλέμμα ἀπρόσκοπτον πλεον διοιθεθαίνει ἐπὶ τῆς ἀνοικτῆς ἐκτάσεως τῶν Στύλων, ὅπου ὡς γίγαντες ὄρθονται οἱ πελώριοι κῖνοες καὶ ὁ καταπυδῶν παρ' αὐτοὺς σύντροφος τῶν κατ' ἡλίνοισα ἀψὶς τῆς πύλης τοῦ Ἀδριανοῦ, ἐκεῖθεν δὲ διὰ τῶν κυμάνσεων τοῦ κατωφεροῦ ἐκέρχεται μέχρι τῆς παραλλῆλου τοῦ μαρμαρίνου τὰ ὕδατα τοῦ Σαρκανικοῦ. Πρὶς τὴν ὕσιν ἄνωθεν τῆς μάζης τῶν οἰκιῶν τῆς συνοικίας τῆς Πλάκας φαίνεται ὁ λόφος μετὰ τὸ ἐπὶ τῆς κορυφῆς του ἐπικαθήμενον ὡς φανταστικὸν ὄρειον ἡρωτηριασμένον τμήμα τοῦ μνημείου τοῦ Φιλοπάπου καὶ παρ' αὐτὸν ὁ ὄγκος τῆς Ἀκροπόλεως, ὅστις κατὰ τὴν ἐσπέραν, ὅτε ἐξαλείφονται τὰ ροδῶνα χρώματα τῆς δύσεως, ἀποσπᾶται ζοφερὸς ἀπὸ τοῦ ὑπώχρου ὄριζοντος ὡς παμμεγέθη: μελανογραφία. Εἰς τὸ κέντρον ἀστράπτει τὸ πᾶλλικον κτίριον τοῦ Ζαππεῖου μετὰ τὰς σερμνὰς γραμμάς του, μετὰ τὰς περὶ αὐτὸ δεινροστικῆς, μετὰ τὴν μαρμαρίναι τῶν περιπατητῶν καὶ μετὰ τὸ χλοῶδες περιπεποιημένον ἄλσος του. Περὶ τὴν δεξιάν, ὅτε ὁ Ἰγμῆτος περιβάλλεται τὸν ἀμίμητον ἐκεῖνον ἰάνθινον μανθῶνα καὶ αἱ πρῶται σικαὶ τῆς ἐσπέρας συκρινῶνται μετὰ τὴν περιπλεθῆ χρώματα τῆς δύσεως, καὶ ἡ αἴρα προσπνέει μαλακὴ ἀπὸ τὴν φαινηκὴν θαλάσσαν, ἡ ψυχὴ τοῦ θεατοῦ καταλαμβάσεται ὄχι ἀπὸ τὸ λυπηρὸν ἐκεῖνο συνίσθημα τὸ προερχόμενον ἐκ

τῆς θνητούσης ἡμέρας, εἰς τὸ περιγραφεῖ δι' ἀμμήτων στίχων ὁ Δάντης, ἀλλὰ μάλλον πραεῖ τις ψυχικὴ διάθεσις εὐαρίστου ἡρεμίας. Τὰς νυκτας δὲ τὰς θερινὰς εἶτε ὅτε ἡ Σελήνη περιλούει μίφρανταστικὴν ἀντάγειαν ἔλκον ἐκείνων τὸν εὐρύν χῶρον, εἶτε ὅτε στίχουσι τὴν ἀσπιδῶν τοῦ σκοτοῦ τὰ μωρισπληθῆ φῶτα ἀπὸ τοῦ κερναίου τοῦ Ὀρρανοῦ μέχρι τοῦ Ἄντρου καὶ οἱ ἡλεκτρικοὶ λαμπρότες διαχέουσι ἀλῶνας αἴγλης κατ' ἀποστασις καὶ ἀνοῦται ὁ φαιγρὸς θόρυβος τῆς ὄρχηστρας καὶ ὁ βόμβος τοῦ πλήθους ἐγκατασταρμένου τῆος κακίτες καὶ βρέμει τὸ ἄσθμα τοῦ ἀνερχομένου ἢ κατερχομένου ἀμηνάτου προχορῶμου, τὰ Παρίλίσσια ἀποθῶνισοι κέντρον τερπνῆς ἀικμονῆς, τόπος ἀισκιδάσεως ὅπου εὐρίσκει ἄνεσιν καὶ ἀναψυχὸν τὸ πλεῖστον μέρος τῶν πληθυσμῶν τῶν Ἀθηνῶν.

Ἄλλ' ὁ χῶρος αὐτὸς δὲν ὑπῆρξε πάντοτε εἰς εἶνε σήμερον ἢ δὲ διορρηθίσις αὐτοῦ κυρίως χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ Ζαππεῖου καὶ εἰτι ἰγγύτερον μάλιστα, ἀπὸ τῆς τελευταίας ὀλυμπιακῆς ἐκθέσεως. Ἄλλοτε, πρὸ εἰκοσιπενταετίας ἀκόμη ἢ οὐκ ἔτασις ἀνώμαλος καὶ ἀκάνονιστος, καὶ τὸ σήμερον πᾶρον ἦτο ἀγρὰς ἐσπαρμένους ἐν μέρει, ἀκαλλιέργητος κατὰ τὸ πλεῖστον, καὶ ἀκάνθωδης, ὅπου διεσώζοντο λειψανάκινα ρωμικίου βλακείου, καὶ ὅπου ἔβουσαν μακρῆρας τὰ καλλιτέλαδᾶ τετραπόδα τῆς Π' ἀκας. Εἰς εἶτι δὲ προγενεστέρην ἐποχὴν ὁ χῶρος αὐτὸς ἦτο ὅλως ἐρημικός καὶ συχαζόμενος μόνον ὑπὸ τῶν ἀρεσκόμενων εἰς μονήρας περιπάτους, οἱ δὲ περὶ αὐτοῦ ἱστορικοὶ καὶ ἀνεκῶθεν ὁ τῆς ὁδοῦ Πατησίων καὶ πρὸς τὸ Πολύγωνον. Μόνον κατὰ τὴν Καθάραν Δευτέραν ἡ περὶ τοῦ Σ' ὕλους ἐκτασις ἐπληροῦτο τύρβης καὶ θοῦβου, οἱ δὲ καταπραδῶτες ἐκεῖ ἐτελείτο ἡ ἐσορτῆ τῶν Κευλούμων, ὡς ἔλεγε καὶ ἡ περιφροῦς πρόσκλησις: Μασκαράδες καὶ πολίτισι, εἰς τὰς Στήλας νὰ βρεθῆτε! Πολλὰ ἀντικείμενα συμπληροῦνται τὸν σήμερον ἐξωραϊσθῶν τοῦ ἔλειπον ὅτε ἀντιθέτω: δὲ ἄλλα προστιθέντα κατὰ τὰς κατόπιν φάσεις του μεταβλήθησαν ἢ ἐξηρανώθησαν τέλειον. Ἐχει λοιπὸν ὁ χῶρος αὐτὸς τὴν ἱστορίαν του, τῶν μεταγενεστέρων χρόνων ἐνοῶν—ἡ τις ἂν γραφῆ ἐπὶ τρυφῶν εἰς τὰς στήλας αὐτῆς δὲν θὰ δυσαρτεστήσῃ βίβαια οὔτε τοὺς πρεσβυτέρους, οἵτινες θ' ἀναμνησθῶσιν ἡμερῶν ἀρχαίων, οὔτε τοὺς νεωτέρους οἵτινες τὴν ἀγνοοῦσιν.

Ἱστορίαν εἶπα; ἴσως εἶνε πολὺ μάλλον ἀναμνήσεις ἀτομικὰς θὰ ἐκθέσω ἢ πληροφροῖας ἀρθεσίσις εἰς πρεσβυτέρων. Ἄλλ' ὁ χῶρος ἐξυπὶ τὴν ἱστορίαν του καὶ ὁ θέλων νὰ τὴν ἐξετάσῃ εὐρίσκει τὰ διαφορα αὐτῆς κεφάλαια ἀνά πᾶσαν πεντηκοντάδα βημάτων. Καὶ ἰδοὺ μερικὰ. Ἐν πρώτοις ὅπως κατεργάσθη ἀφοῦ καμψώμεν τὴν ὁδὸν Φιλελλήνων, ἡ εἰκία ἦν θὰ συναντήσωμεν δεξιά, μετὰ τὸ Ἐργαστήριον τῶν Ἀπόρων Γυναικῶν, ἐν ἡ κατεῖται τῶρα ὁ φίλος καὶ ἀνεργάτης μακ κ. Δημ. Α. Κορομηλᾶς εἶνε ἱστορικὴ. Ἀνῆκεν εἰς τὸν Ἠπειρώτην Ρώταν καὶ ἀνεκαίνισθη τῶρα, οὔσα πρότερον ἄλλου

βυθιοῦ, μετὰ ἐξυλίνην ἀναβάθραν ἐξωθεν, ἐν αὐτῇ δὲ κατοίκει καὶ ἐν αὐτῇ ἀπέθανεν ὁ Κωλιέτης. Κατὰ Σχιστέμεριον τοῦ 1847, ὁ πολυμυτικὸς ὑπουργὸς, ὑπεροδοστατος, κατὰ τὸ ἐπὶ τῷ θανάτῳ του ἐκοθῆν Βασ. Διάταγμα τὸ σκανδαλίσαν τοὺς πολιτικούς του ἀντιπάλους διὰ τὸν ἐπαῖνον τοῦτον, οἵτινες ἐδημοσίευσαν κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς κηδείας του—ὅποια ἀλλόκοτα ἀληθῶς πολιτικὰ ἔθη!—ἄρθρα πλήρη πικρῶν ὕβρεων πρὸς τὸν ἀσπιδόντα. Καὶ μετὰ τὴν κηδείαν τοῦ Κωλιέτη συνδέεται ἕτερον ἀντικείμενον τῶν Παρίλίσσιων, ἡ κατῶθεν τῶν Στύλων γέφυρα τοῦ Νεκροταφείου, ἡ γέφυρα πρὸς τὴν ἀπὸπύθουε τόσον περὶπαθῆς τρυφᾶς ὁ ἀτύχη: Ἀχιλλεύς Παράδοχος, ἧτις τότε δὲν ὑπῆρχε, οἱ δὲ νεκροὶ διήρχοντο τὸν Ἀχέρυντα—Ἰλισσον πρὶν κατελθῶσιν εἰς τὸν Ἄδην. Καὶ ἐνόσω μὲν ὁ Ἰλισσὸς ἦτο ἀνούρος τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο καὶ πολὺ σπουδαῖον: ἀλλὰ τὴν ἡμέραν τῆς κηδείας τοῦ Κωλιέτη κατέπεσε ραγδαίωτάτη βροχὴ καὶ ἐπειθὴ ἢ ἐν τῷ νεκροταφείῳ διακομὴν παρετάθη ἔνεκα τῶν πολλῶν ἐπιταξιῶν λόγων—ἐνα τοιοῦτον μακροσκελέστατον ἀπήγγειλε τότε ὁ Πανηγύτης: Σὺ τῶς ε—ὁ Ἰλισσὸς ἐν τῷ μεταξύ ἐξωγώγηται ἐκ τοῦ ὄμβρου καὶ μεταβλήθη εἰς ὀρηκτικὸν καὶ ἀδύνατον χεῖμαρον, πρὸς μεγάλην ἀπελπίσαν τῶν ἐκ τῆς κηδείας ἐπιστρεφόντων, οἵτινες εἶδονε νὰ κάμουν μακρὸν γύρον ἕως νὰ εὐρωσι πόρον καὶ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν πόλιν.

Καὶ ἰπειθὴ ἠμιλοῦμεν περὶ νεκρῶν καὶ κηδείων, ἄς σημειώσω καὶ ἐν ἄλλο σημείον τοῦ χῶρου αὐτοῦ ἱστορικοὶ καὶ ἀνεκῶθεν εἰς τοὺς περισσοτέρους. Ἐκεῖ παρὰ τοὺς κήπους τοῦ Ἰλισσοῦ καὶ ἀκριβῶς εἰς τὸ βορειαανατολικὸν ἄκρον τῶν πάλαι ποτὲ λουτρῶν τοῦ Διακασκηνοῦ, ὅπου ἐγείρονται τινες κυπαρίσσοι, εἶνε τεθαμμένους εἰς πρεσβυτεῖας τῆς Υ. Πύλης, ὁ Ὁσμᾶν-βέης ὁ διαδεχθεὶς ἐν τῇ θέσει ταύτῃ τὸν περίφημον Μουσοῦρον, ὅστις μετὰ τὸ σκανδαλῶδες ἐπισσῶδιον αὐτοῦ μετὰ τοῦ Ὁθωνος καὶ μετὰ τὴν ἐναντίον του δολοφονικὴν ἀπόπειραν ὑπὸ τοῦ Ναδῆρη, μετετίθη ἐξ Ἀθηνῶν. Ὁ Ὁσμᾶν-βέης ὡς πρῶτος καὶ συνδιαλλακτικὸς ἐξετιμᾶτο πολὺ παρὰ τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωσίας: διὰ τοῦτο ὅτε ἀπέθανε κατὰ τὸ 1850, ἡ κηδεία του ἐγένετο δημοτελεστατῆ: καὶ ἐπειθὴ τότε δὲν ὑπῆρχε χῶρος εἰδικὸς ἐν τῷ Νεκροταφείῳ πρὸς ταφὴν τῶν ἀλλοθρήσκων, ἡ ὀθωμανικὴ κυβερνησις ἠγόρασε τμήμα τι γῆς παρὰ τὸν Ἰλισσον, ὅπου ὁ ἀποθῶν πρεσβυτεῖς τῆς ἐνεταρξίσθη.

Καὶ μετὰ μίαν ἄλλην ἀκόμη ἱστορικὴν λεπτομερείαν ἄς λήξῃ ἐδῶ τὸ πρῶτον μέρος. Ὀλίγον περαιτέρω τῆς πύλης τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ δεξιόθεν τῶν Στύλων παρὰ τὴν γραμμὴν τοῦ προχορῶμου ὑπάρχει μικρὸς τοῦχος μετὰ πολεμιστῶν ἑμαυρῶν ἐκ τῆς πολυκαίριας. Ὀλίγιστοι ἴσως γινώσκουσιν ὅτι τὸ τοῦχος αὐτὸς εἶνε τμήμα τοῦ ἐπὶ ἐπαναστάσεως εἶτι σωζόμενου τείχους τῶν Ἀθηνῶν τοῦ ἀνεργάτης ὑπὸ τοῦ διαδοχῆτου Χατζῆ Ἀλῆ τοῦ Χασεκῆ, ὅπερ ἀπὸ τοῦ σημείου ἐκεῖνου προεξετίνατο μέγχι πύλης τοῦ Ἀδριανοῦ, τῆς λεγομένης

τότε Πόρτας τῆς Βασιλοπούλας, καὶ ἐκεῖ-
θεν εἰς τὴν τοῦ χώρου τοῦ ἀνακτορικοῦ
κῆπου μέχρι τῆς πύλης τῆς λεγόμενης
Μπουμπουνίστρας, κειμένης εἰς τὴν θέσιν πε-
ρίπου ἀνεγείρονται σήμερον τ' Ἀνάκτορα.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ

ΤΑ ΖΙΖΑΝΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Τὴν 1 Ἰανουαρίου 1896, καθ' ἣν ὥραν θά
κροτοῦν τὰ τηλεβόλα ἀπὸ τοῦ λόφου τῶν
Νυμφῶν, ὡς συνήθως, θ' ἀρχίξῃ καὶ ὁ βίος
τῆς νέας περιόδου τῆς Βουλῆς. Ὁ οἰωνὸς
εἶνε ἐκφραστικώτατος καὶ σημαίνει ὅτι κατὰ
τὴν περίσδον ταύτην θά λυθῇ ἀφεύκτως τὸ
οἰκονομικὸν ζήτημα διὰ τοῦ ὀριστικοῦ κ. α. ν. ο.
ν. ι. σ. μ. ο. ὁ τοῦ χρέους μας.

Θὰ εἶνε δὲ ἡ Βουλὴ αὕτη ὁ συνταγματικὸς
πρωτοχρονιάτικος μποναμάς, ὅστις προσφέρε-
ται εἰς τὸ ἔθνος... ἐπὶ πληρωμῇ 400 χιλιά-
δων δραχμῶν.

Τὴν ἀπόφασιν τοῦ ν' ἀρχίσῃ ἡ Βουλὴ τό-
σον ἀργὰ τινὲς χαρακτηρίζουσιν ὡς ἀντισυν-
ταγματικὴν. Εἶνε πλάνη ἄνωγ' τὸ πολὺ πολὺ
τὸ τοιοῦτο ἢ μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς
ὕστερο βουλιὰ.

Ὁ φίλος ἰατρὸς κ. Λουκάς Μπέλλος ἐ-
προέτεινε ν' ἀγορασθῶσιν ὄπλα διὰ κοινοῦ
ἔρανου.

Οἱ ἐν τοῖς πράγμασιν, ὡς λέγεται, σκέ-
πτονται ν' ἀγοράσωσιν ὄπλα συστήματος Λεμ-
πέλ.

Διὰ νὰ μὴ ἀδικηθῇ κανεὶς, προτείνομεν
τὰ ὄπλα αὕτινα θ' ἀγορασθῶσιν νὰ ὀνομασθῶσιν
ὄπλα Λ. Μπέλλου.

Καὶ μιὰ σκέψις σχετικὴ μὲ τὰς γενομένας
κατ' αὐτὰς θορυβώδεις συζητήσεις περὶ τῆς
ἀγορᾶς τῶν ὀπλων καὶ περὶ τῆς προτιμῆσεως
τῶν διαφόρων συστημάτων.

«Τὰ ὄπλα εἰς τὴν Ἑλλάδα κάμνουν πε-
ρισσότερον κρότον πρὶν ἀγορασθῶσιν πρᾶ
μετὰ ταῦτα».

Ἡ ἐγκατάστασις τῶν νέων δημοτικῶν ἀρ-
χῶν θά γείνη ἐφέτος τὴν 1 Δεκεμβρίου, δη-
λαδὴ μέσα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ χειμῶνος.
Εὐχόμεθα οἱ νέοι ἄρχοντες ν' ἀποδώσιν ἀξιοί
τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ λαοῦ, διότι ἄλλως οἱ
συνδημόται των ἔχουν ὅλον τὸ δικαίωμα νὰ
λέγουν ὅτι ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἐγκατεστάθησαν
ἦτο κακὴ καὶ ψυχρὴ.

Ἠγγέλθη τηλεγραφικῶς ἐκ Λονδίνου ὅτι
ἡ «Στραία» ἐγκρίνει πληρέστατα τὴν πο-
ρείαν τῶν ἐλληνικῶν ἐφημερίδων. Κατὰ νέας
ἀσφαλεῖς εἰδήσεις, τόσον εἶνε πλήρης ἡ ἐπι-
δοκίμασις αὕτη τοῦ ὄργανου τῶν συντηρητι-
κῶν, ὥστε διὰ νὰ ἐξομοιωθῇ κατὰ πάντα μὲ
τὰ ἐλληνικὰ φύλλα, ἔδρυσε καὶ αὕτη εἰς τὸ
φύλλον τῆς Λαχεῖον.

Πολιτικὴ συζήτησις καθ' ὁδόν.
— Δὲν θά γείνη τίποτε!... ἄκουσέ με.
— Μὰ γιατί;
— Διότι ἡ ἐξέγερσις εἰς τὰ 1875 ἤρχισε
ἀπὸ τὴν Ἐρζεγοβίνην, καὶ τώρα...
— Τώρα τί;
— Τώρα εἰς τὴν Ἐρζεγοβίνην εὐρίσκειται
... ὁ κ. Τρικούπης.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΩΝΑΣ ΜΟΥ

Η ΕΞΑΙΡΕΣΙΣ

Τὸ στῆθος μου πονοῦσε ἀπ' τὸ βῆχα
ὄλη τὴ νύχτα ἔβγαλα τὸν κόρακα
μὲ πῆγαν στὰ γιατρὸ νὰ δῆ τί εἶχα
καὶ μ' ἔβγαλε ἀμέσως στενοθώρακα!!!

Μ' ἐξαίρεσαν!!! Τοὺς γέλαρα στ' ἀλήθεια!!!
Καὶ τώρα πιά βοήθα, Ποναγιά μου,
μὴ μάθουν τὸ μεγάλο ἔρωτά μου
καὶ... μού ξαναμετρούσουνε τὰ στῆθεια!!!...

ΑΓΓΑΡΕΙΑ!!!

Ἔχω ἓνα Ταγματάρχην, γὲ παιδιὰ, μὰ τὸ σταυρό!
δὲ μοῦ δίνει οὔτε ὥρα στὴ στρατῶνα νὰ πατήσω
Τὸ ἐν—δύο μὲ ἀφίνει μοναχὸς μου νὰ τὸ βρῶ
καὶ ρωτῶ τὴ παραμίνα μὲ πῶ πόδι... ν' ἀρχινήσω...

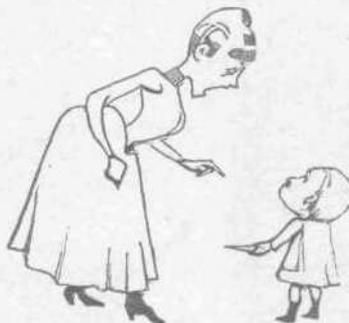
Ἄς βαρᾶν ὅσω θέλει θεωρία· τί σὲ μέλει!
στὴ κουζίνα κλειδωμένος τὴ φωνὴ τῆς ἔχω διὰ
ἢ πατρίδα τὰ παιδιὰ τῆς ντιστεγκὲ κι' αὐτὰ τὰ θέλει
καὶ τοὺς πέρνει παραμίνα...

Μὰ μιὰ μέρα ἐπὶ τέλους μ' ἀρχινᾶ στὴν ἀγγαρεία
καὶ μὲ τρόπο εἰς τὴ πλάτη μου φορτώνει... τὴ Μαρία!!!

ΤΙΜΟΣ

Ὁ διωγμὸς τῶν φοιτητῶν

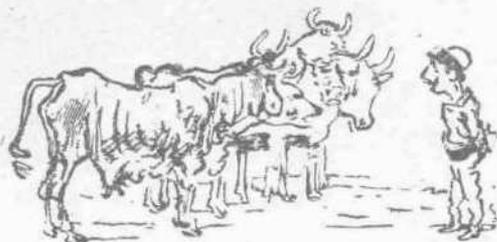
— Ναμμά!... δὲν πηγαίνω πλειά στὸ
Νηπιαγωγεῖο, γιατί ἔρχονται καὶ κορίτσια.
— Καὶ τί μ' αὐτό;
— Δὲν θέλω νὰ εἶμαι μαζί μὲ φοιτητριάς!

Ἡ ἴδρυσις τῶν Ὀλυμπίων

Ἀπὸ τοῦ Παρνασσοῦ εἰς τὸν
Ὀλυμπον.

Αἱ ἰσχναὶ ἀγελάδες

Αἱ ἀγαμναὶ ἀγελάδες μιὰ φορὰ ἐσήμανον
δυστυχία. Τί νὰ σημαίνουν τάχα εἰς εἰσιστικοὶ
ἀγελάδες ὅπου ἐγέμισε ὁ κόσμος!